

Szabolcsi Viktória

Mintha csak Istenét

I.

Úgy tapintani ki az arcodat,
ahogy a hóesés egy almafát,
kőd a reggelt, testet a szalmazsák,
V betű szárait a vadludak,

hordani, mint súlyát a hajfonat,
folyót a kő, titkot a balladáék,
kibírni, mint terhet a fűzfaág,
bőr az időt, acél a karcokat.

Most épp apám halotti maszkja vagy,
most a fiam könnyű magzatmáza,
most szétszórnak, akár a magvakat,

most belém nősz, arcomra barázda,
most csak vagy, ahogy istenek, madarak –
ahogy nem gondolunk a halálra.

II.

Ahogy nem gondolunk a halálra,
defektre, rákra, meszes érre sem,
ahogy a szívben leül a félelem,
vagy hasogat egy testrész hiánya,

ahogy ki-ki a kertjét vigyázza,
ahogy ülünk az elsüllyedt édenen,
ahogy más szégyene az én szégyenem,
ahogy minden arc mindennek dacára

a te arcod, lapul a részletekben,
és beleakad az összes faágba,
rám tapad, azt akarja, szeressem

úgy, ahogy van, ahogy a banánfa
banánfa, köd szítál, madár rebben –
ahogy a kör önmaga határa.

III.

Ahogy a kör önmaga határa,
a π , mint a gyerekkor, végtelen,
akár egy sündisznót, olyan élesen
látom az időt záródni magába,

bogarat fogok, tűzök virágra,
a percet, mint lavór mélyét lesem,
fodrozódását nézem a széleken,
felpróbálom, milyen a szabása

a felnőttkornak, jé, belenőttem,
üveggolyó, Sarkcsillag, vadnyugat,
te, és az egész élet még előttem –

majd bámulom csak a lopott rojtokat,
ahogy faág, ha madara elröppen,
ahogy a róka tyúkkölt fosztogat.

IV.

Ahogy a róka tyúkkölt fosztogat,
ahogy vonatfülkék a testeket,
magadba nyelsz, alakom felveszed,
ne találhasson rád a kárhozat,

kitapogatsz, vágányt a gyorsvonat,
tiéd leszek, ahogy tiéd kezéd,
szád, neved, neveden minden ékezet,
s minden beléd ömlő folyótorkolat,

zubogok benned, átmosom veséid,
kutatom, de nem lelem partodat,
vörös minden, tiédtől enyémig,

beomlani, akár egy boltozat,
az volna jó – levetkőzni fényig,
s oldódni benned, tóban az alkonyat.

V.

Oldódni benned, tóban az alkonyat,
narancsszín folt egy sötétkék matracon,
szíved tiktakja vagyok, hallgatom,
ahogy az idő mondókát mondogat,

szemedben égek, csípem torkodat,
kítőltelek, mint formát a tartalom,
ízted ökörnnyál, rozstda és kardamom,
ez maradt belőled, egy korty konyak

a számban, szétnyargalsz piros lovakon,
fel-fellobbansz, pislákoló fáklya,
száraz avaron vonaglok vakon,

kettészelt pondró, partra vetett bálna,
szíved tiktakja vagyok, ha akarom –
zöldben a kék, illatában a hársfa.

VI.

Zöldben a kék, illatában a hársfa,
lecsupaszodni, hullám a köveken,
ázni együtt, némán és süketen,
forró olajként ömleni egymásba,

partot keresni üvegtestbe zárva,
megpihenni, nyak körül a selyem,
belenyugodni, ez a szerelem,
közös bőrönddel a másvilágra,

téglát téglára, otthonnak nevezni,
hibázni, hogy a másik megbocsássa,
összetartozni, zsebhez a fecni,

s mégis, mégis ellenállni, akárha
nem értenénk, a szerelem ennyi –
szétnyílni, mint sárkány, ha szél dobálja.

VII.

Szétnyílni, mint sárkány, ha szél dobálja,
aztán a kipárnázott zuhanás,
lakáshitel, nagyobb kocsi, garázs,
a szerelem zajba szorult szonáta,

a szerelem vak sejtek szonárja –
belőle tűzoltó leszel, csillagász,
vagy méhembem megkövesült csigaház?
Ringatózunk együtt, víz és a bárka,

míg törzsedre az Isten kart és lábat
vagy hátadra szárnyakat hajtogat,
vergődünk, két egymásba bújt kisállat,

kikötnénk, de nem lelünk partokat –
majd egyszerre felfénylik a kijárat,
mint metszett falapon a rajzolat.

VIII.

Mint metszett falapon a rajzolat,
szerveimbe vésett titkosírás vagy,
kosár a Níluson, valaki rám hagy,
köldököm mögül hallok hangodat,

hordalak, mint súlyát a hajfonat,
vért az erek, mutatót a számlap,
isteneket s madarakat a szárnyak,
csöndet a víz, rozsdát a vasfogak –

aztán héj hasad, s akár a virág,
újra saját magammá hervadok,
leülök nézni, ahogy más világ

mégsem vagy, szemmel tartani mellkasod,
s mint mandulavirágzás, hullni rád,
kitapogatni benned a tegnapot.

IX.

Kitapogatni benned a tegnapot,
paplan alatt a hiányzó testrészt,
pólyában fekszel, mellkasomon elférsz,
minden egy, az én arcom, a te arcod,

csak így lehet, ha meghalsz, meghalok,
foglak görcsösen, holmiját a csempész,
arcodból az arcom el még nem vész,
még Sarkcsillagod s tízóraid vagyok,

nézlek, Vénusz táncát a Föld körül,
lábaid elé vadak fekszenek,
hajadból fa nyílik, madár röpül,

elhagysz, elhagylak, másképp nem lehet –
őrizlek mégis, lepkét függöny mögül,
a repedésekben a kezdetet.

X.

A repedésekben a kezdetet,
haj gyökerét a levágott tincsen,
addig ásni, míg nem lesz újra minden
egyetlen boldog óraszerkezet,

most partod vagyok, valaki felnevet,
elsuhan egy madárcú isten,
istenarcú madár, van és a nincsen,
valami mámorig hígult rettenet –

s mint omló bánya, kinyílik az éden,
belélegezzük a hársfaillatot,
legombolyodik a most és a régen,

a kint, bent, a fent, a lent, az itt, az ott –
aztán már csak én nézem az égen
a kéket, amit a szemed itt hagyott.

XI.

A kéket, amit a szemed itt hagyott,
egy folyó zöldjébe oldja a révész,
rám nézel – most apám vagy, de még élsz,
cseresznyét szedsz, unokád ringatod,

a halált épp csak, akár egy végtagot,
hordod magadban, rezet a kék érc,
hamut a tűz, repülést a kérész,
novemberi ég a hullócsillagod,

még itt ülünk a parton, narancssárga
foltok, sötétkék vászon, csendkeret,
még van pár óránk a némaságra,

mielőtt az idő ellop, eltemet –
együtt merülni alá a halálba,
s megérteni, mint arcot a pengehegy.

XII.

Megérteni, mint arcot a pengehegy,
zöldet a kék, viaszt a kanóc,
áttörni a héjat, érfalat a góc,
deszkát a láng, ruhát a testmeleg,

te a halál, én füst vagyok, egy veled –
vagy én a szélvihar, te a nagy Óz,
s egyszer még, hogy fogságodból kihajózz,
varázscsókom s ezüstcipóm megleled,

vagy én pillantalak majd meg újra,
eleven testét a lehullt gyíkfarak,
valamikor, egyszer, egy élet múlva,

ha éjszakáid egén felvillanok –
s megtalállak, hangot a gitár húrja,
tükröződésüket a csillagok.

XIII.

Tükröződésüket a csillagok,
egy tó arcában kitapogatlak,
ujjaim faágak, beléd akadnak,
hullámaidon holdfény, megcsillanok,

nyelvem éjszakád egére színt dadog,
vagyok partod, visszhangja szavadnak –
és megvirradunk, eső és barackmag,
ez lesz az otthonunk, ez a sziklafok,

süketen, némán ázunk egymásban,
a végtelen alattunk szendereg,
s megálmodjuk, ugyanazt, mindhárman,

gyökér a gallyat, szár a nedveket,
pengét a kéreg, szívet az ittjártam –
kvantumgravitációt az egyszeregy.

XIV.

Kvantumgravitációt az egyszeregy,
szót a hang, ikerprímjét a végtelen –
partod hol összerakom, hol szétszedem,
hol, mint fenyőág, gyantába rejtelek,

az idő alánk hol angyalt hempereg,
hol játszik a lombszúrte fényeken,
magába mossa lényeged s lényegem,
majd homokszemszárnyakon ellebeg –

itt ülünk, hol borostyánkő s vízfénék,
hol beomló part s kiterült vadlovak,
így érünk véget, vagy talán így se még,

valamit egy kéz talán rég tartogat –
s egyszer sikerül, mintha csak Istenét,
úgy tapintani ki az arcodat.

MESTERSZONETT

Úgy tapintani ki az arcodat,
ahogy nem gondolunk a halálra,
ahogy a kör önmaga határa,
ahogy a róka tyúkólt fosztogat,

oldódni benned, tóban az alkonyat,
zöldben a kék, illatában a hársfa,
szétnyílni, mint sárkány, ha szél dobálja,
mint metszett falapon a rajzolat.

Kitapogatni benned a tegnapot,
a repedésekben a kezdetet,
a kéket, amit a szemed itt hagyott,

s megérteni, mint arcot a pengehegy,
tükröződésüket a csillagok –
kvantumgravitációt az egyszeregy.

